

αὐτῶν χινοῦσι τὸν θαυμασμὸν ἅμα δὲ καὶ παροτρύνουσιν εἰς τὴν δραστηριότητα.

«Ἵπάρχει τι, εἶπεν ὀρθῶς ὁ φιλόσοφος, ὠραιότερον τῆς φύσεως, ὠραιότερον τῆς τέχνης, ὠραιότερον καὶ αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης, τοῦτο δὲ εἶναι ὁ τῆς ἀτυχίας ὑπερισχύων ἄνθρωπος».

Μὴ λησμονώμεν τέλος καὶ τὸ λεχθέν ὑπὸ τοῦ Βιαντος, ἐνός τῶν ἐπτά σοφῶν τῆς Ἑλλάδος: «Ἀτυχὴς ὁ ἀτυχίαν μὴ φεῶν».

ΕΙΛΙΞ Σ. ΣΟΡΤΕΟΥ.

Ἐκτὸς τὴν Πεντηκοστήν

ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

ἐν τοῖς δήμοις Δωρίου καὶ Αὐλώνας¹.

Τὴν παραμονὴν τῆς Πεντηκοστῆς, ἡμέραν Σάββατον (Ψυχασάββατον καλούμενην), εἰς τοὺς ναοὺς ἀπαντῶν τῶν χωρίων τῶν δήμων Δωρίου καὶ Αὐλώνας, ὅπου κείνται τὰ νεκροτάφει, τελεῖται τακτικὴ λειτουργία, εἰς ἣν παρευρίσκονται ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων. Ἀπὸ πρώτας τὰ μνήματα τῶν νεκρῶν στολιζονται ἀπὸ ἐψημένα κρέατα ἀρνῶν καὶ προβάτων, ἀπὸ ἄρτους καὶ οἶνου, καὶ περιστοιχίζονται ἀπὸ γυναῖκας συγγενεῖς τῶν τεθνεώτων θηνοῦσας αὐτοὺς μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας οἱ ἱερεῖς, ἐνδεδυμένοι τὴν στολὴν τῶν καὶ μεταβαίνοντες ἀπὸ τῆς πόρτης εἰς τὸν ναὸν, ἀναγινώσκουσι τὰς κεκανονισμένας προσευχὰς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ μνημονεύουσι τῶν ὀνομάτων τῶν κεκηρυχμένων, ἅτινα σημεῖονται εἰς τεμάχια χάρτου (ψυχολογίου καλούμενου) μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς ἱεροτελεσίας ταύτης οἱ μὲν ἱερεῖς ἀπέρονται οἰκᾶδε, λαμβάνοντες συνήθως τὴν πλάτῃν ἐκ τῶν εὐθήμερων κρέατων καὶ τεμάχιον ἄρτου, τὰ δὲ ἐπὶ τῶν τάφων κρέατα, οἱ ἄρτοι καὶ οἱ οἶνοι διανεμόνται εἰς τοὺς ἐξωθεν τοῦ ναοῦ ἱσταμένους χωρικοὺς, οἵτινες λαμβάνοντες αὐτὰ συγχωροῦσι τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων, εἶτα δὲ ἀπέρονται καὶ οὗτοι. Εἰς τὰ χωρία ὅμως Σουλιά, Βαρυπόπι καὶ Κουβελον οἱ λαμβάνοντες τὰ κρέατα κλπ. συνέρχονται εἰς τὰ περίε τῶν ναῶν κεφαλόβουσα τῶν χωρίων τούτων καὶ ἐκεῖ εὐθυλοῦσιν. Εἰς τὴν εὐθυλίαν λαμβάνουσι μέρος καὶ αἱ πρὶν θηνοῦσαι ἐπὶ τῶν τάφων γυναῖκες, ἐκτός τῶν πρὸ μικροῦ ἀπολεσασάν συγγενεῖς ἢ εορτῆ αὐτῆ, γνωστῆ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ροσαλιῶν», δὲν τελεῖται μόνον εἰς τοὺς δήμους Δωρίου καὶ Αὐλώνας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Τριφυλίαν καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐπαρχίας τῆς Πελοποννήσου, τὴν Ὀλυμπίαν, τὴν Ἠλείαν, τὰς Πάτρας, τὰ Καλάβρυτα κλπ. πρὸ τινῶν δ' ἐτῶν ἤρχισε νὰ περιορίζηται εἰς ὀλίγα μέρη.

1. Οἱ δήμοι Δωρίου καὶ Αὐλώνας (τῆς ἐπαρχίας Τριφυλίας) περιλαμβάνουσιν 22 χωρία καὶ 1840 οἰκογενεῖς. Ἐχουσι δὲ 31 ἐκκλησίας, 4 δημοτικὰ σχολεῖα ἐν τοῖς κυριώτεροις χωρίοις καὶ ἀνὰ ἕνα γραμματοδιδασκαλεῖον ἐν τοῖς λοιποῖς, πληρωνομένους ἐξ ἐκάστης κοινότητος. Οἱ κάτοικοι τῶν δήμων τούτων εἰσὶν ἄλβανικῆς καταγωγῆς, καὶ σημεῖονται ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ γενναϊότητι.

Καὶ περὶ μὲν τῆς λέξεως «Ροσαλιῶν» ἄλλοι μὲν λέγουσιν ὅτι εἶναι λέξις καὶ εορτῆ ἄλβανικῆ, μνημονευομένη καὶ παρὰ τοῦ Πουκεβίλ εἰς τὴν ἱστορίαν του, ἄλλοι δὲ ὅτι εἶναι παρεφθαρμένη ἢ λέξις «Ἰερουσαλήμ», καὶ ὅτι ἐπειδὴ ἡ ἐπιγεῖς εορτῆ τῶν Ἰερουσαλήμων ἐτελεῖτο διὰ τοὺς ζῶντας τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ χριστιανικὴ θρησκεία καθιέρωσε τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας ταύτης ὡς ἐπουράνιον εορτῆν διὰ τὰς ψυχὰς.

Ἐν Κυπριασίᾳ, τῇ 1 Ἰουλίου 1880.

Δ. Π.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

τοῦ Αυτοκράτορος Αὐγούστου.

Ὁ Σουετιόνιος (βίος Αὐγούστου, κεφ. ΠΕ') καὶ ὁ Μαρτιάλος (ἐπίγρ. ΙΑ') μαρτυροῦσιν ὅτι ὁ Αυτοκράτωρ Αὐγούστος ἔγραφεν ἐπιγράμματα, καὶ μνημονεύουσι βιβλιάριον ἐπιγραμμάτων ὑπ' αὐτοῦ συναχθέντων.

Ἐσχάτως ὁ καθηγητὴς κ. Ἄγγελος εὗρεν ἐν χειρογράφῳ τῆς Βέρνης τῆς δεκάτης ἑκατονταετηρίδος ἐν τῶν ἐπιγραμμάτων τούτων, γεγραμμένον διὰ τῶν τιρανικῶν λεγομένων σπυριών, ἥτοι τῆς ἀρχαίας λατινικῆς στενογραφίας, καὶ ἀντέγραψεν αὐτὸ ὡς ἔπεται:

«OCTAVIANI AUGUSTI

Convivae! Tetricas hodie secludite curas!

ne maculent niveum nubila corda diem!

Omnia sollicitae pellantur murmura mentis,

ut vacet indomitum pectus amicitia.

Non semper gaudere licet: fugit hora! Jocemur!

Difficile est Fatis subripuisse diem».

ὅπερ, κατ' ἔννοίαν μεταφραζόμενον, ἔσται περίπου:

«ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἡμερον χαίρει ἑταῖροι! μακρὰν τὰς δυσθύμους μερίμνας! τὴν χρονώδη δ' ἡμέραν φρενὸς μὴ σπίαση νεφέλη! Πᾶς ἄς, πνιγὴ μυστικὸς γογγυσμὸς εἰς τὴν ἀνήσυχον στήθη, ὅπως φιλίας βωμὸς ἢ ἀδάμαστος μείνη καρδία. Πρόσκαιρος εἶναι ἡ χαρὰ, διαρρέουσι αἱ ὥρ' εὐθυμῶμεν! Δὲν ὑφαίρειτ' ἐξ ὀνύχων τῆς τύχης εὐκόλως ἡμέρα.

Ἦσαν δὲ οἱ ἑταῖροι πρὸς οὓς ὁ Αυτοκράτωρ ἀποτείνεται ἐν τῷ ἐπιγράμματι τούτῳ, διὰ τὸ ποσοῦτον ἀνεπίστως ἐπλουτίσθη ἡ Ῥωμαϊκὴ φιλολογία, ὁ Ἄρτίσιος, ὁ Μαικίνας, ὁ Οὐάριος, ὁ Βιργίλιος καὶ οἱ λοιποὶ φίλοι τοῦ Ἄρτίσιου.

Ἐν Βερολίῳ, κατὰ Μάτον τοῦ 1880. Α. Β. Ρ.

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δοῦκος

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιοῦ.]

478.

Καὶ αὐτὴ ἡ φαντασία δὲν δύναται νὰ ἐπινοήσῃ τροπαίτην ἀντιφάσεων ποικιλίαν, ὅσην φύσει πᾶσα ἀνθρωπίνη καρδία περικλιεῖ.

479.

Μόνον τὸν ἀνένδοτον χαρακτῆρα δύναται νὰ δορυφορήσῃ γλῶσσα ἀληθῶς μελιγία· οἱ δὲ κατ' ἐπιφανείαν μελιγχοὶ συνήθως ψυχὴν ἔχουσι χαλνόν, εὐκόλως παρεφθαρμένην εἰς τραχύτητα.

480.

Ἐπικίνδυνον ἐπιχειροῦν ἔργον ὁ ἐλέγγων ἀτόλ-
μους ψυχὰς πρὸς διόρθωσιν αὐτῶν.

481.

Οὐδὲν σπανιώτερον ἀληθοῦς ἀγαθότητος, ὃ δὲ
ἐαυτὸν ἀγαθὸν νομίζων ἢ ἀσθενοῦς χαρακτηρὸς
εἶναι, ἢ χαρίζεται.

482.

Ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, εἴτε ἐξ ὄνου, εἴτε ἐξ ἐ-
πιμονῆς, προσκολλᾶται εἰς ὃ, τι νομίζει εὐλογον
ἢ ἀρεστόν. Αὐτὴ δὲ ἢ προσκόλλησις πάντοτε ἀ-
νεγειρεῖ φραγμούς, περιορίζοντας τὰς τοῦ ἀνθρώ-
που γνώσεις. Οὐδέποτε δὲ ἠσχολήθη τις νὰ ἐκ-
τείνῃ καὶ νὰ καθοδηγήσῃ τὸν νοῦν αὐτοῦ τοσοῦ-
τον μακρὰν, ὅσον ἠδύνατο νὰ ἐξαπλώσῃ αὐτόν.

483.

Συνήθως κακολογοῦμεν ἐκ ματαιότητος μάλ-
λον, ἢ ἐκ κακίας.

ΔΑΝΕΛΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ποιητὴς πρωτοπείρους ἐστειλεν εἰς τὸν Πιρὸν
ἓνα φασιανόν.

Τὴν ἐπαυριὸν ὁ ποιητὴς ἐπεσκέφη τὸν Πιρὸν,
καὶ μεταξὺ οὐμιῶν ἔσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου του
μίαν τραγωδίαν.

— Εἶνε τὸ καρύκευμα ἢ ἠρώτης πᾶν ποιητὴν
ὁ συγγραφεὺς τῆς *Ματρομαγίας*. Ἐάν ὀφείλω
τὸ φηγέτον τοῦ φασιανοῦ εἰς τὸ καρύκευμα τοῦ-
το, ἐπαρῆτοντι αὐτὸν ἰσχυροῦς ἵστανται ἢ
ἰσχυροῦς ἵστανται ἢ ἰσχυροῦς ἵστανται ἢ
ἰσχυροῦς ἵστανται ἢ ἰσχυροῦς ἵστανται ἢ

Ὁ κ. Μέττερνιχ, ἰδιοκτίτης τοῦ περιφήμου
ἀμπελώνος τοῦ Ἰωαννισβέργ, ἀγαλλεῖτο μετὰ τὴν
συλλογὴν αὐτογράφων. Παρήγγειλε λοιπὸν νὰ
ζητήσωσι καὶ ἀπὸ τὸν Ἰούλιον Ζανὲν τὸ αὐτό-
γράφον του. Οὗτος δὲ ἔγραψε τὰ ἑξῆς· «Ὁ ὑ-
ποτακτικὸς ὁμολογῶ, ὅτι ἔλαβον παρὰ τοῦ κυ-
ρίου κοῦντος Μέττερνιχ εἰκοσιπέντε φιάλας οἴ-
νου τοῦ Ἰωαννισβέργ, διὰ τὰς ὁποίας τὸν παρα-
κάλω νὰ δεχθῇ τὰς εὐχαριστίας μου. ΙΟΥΛΙΟΣ
ΖΑΝΕΝ».

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τὸ νὰ δώσῃς εἶνε ἀγαθὴ πράξις· ἀλλὰ τὸ
νὰ δάνεισθαι εἶνε κακὴ ὑπόθεσις.

Δύο ἀπομακρύνουν ἀφ' ἡμῶν τοὺς φίλους,
ἢ εὐτυχία των, ἢ μὴ ἔχουσα τὴν χρεῖαν ἡμῶν,
καὶ ἢ δυστυχία μας, ἢ τίς δυνατόν νὰ ἔχῃ ἀ-
νάγκην αὐτῶν.

874

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ διάσημος θαλασσόπορος Nordenskiold,
ὅστις ἔτυχε θερμῶν περιποιήσεων κατὰ τὴν ἐκ
Παρισίων διάβασίν του ὑπὸ τοῦ Βικτωρος Οὐγώ,
ἀπέστειλε πρὸ μικροῦ ἐκ Στολχόλμης πρὸς τὴν μι-
κρὰν ἐγγονὴν τοῦ φίλου του ποιητοῦ, δεσποί-
νιδά Ἰωάνναν Οὐγώ, μαγαζιδίδιον, κατεσκευασμέ-

νον ἐξ ὀδόντος κήτους καὶ φέρον τὴν ἐπομένην
ἐπιγραφὴν :

Προῖόν τῆς θύρας τῆς Πένας
ἐν τῇ πολυχῇ θαλάσσῃ,

Προσφερόμενον τῇ δεσποινίδι Ἰωάννα Οὐγώ
ὑπὸ Α. Ε. Nordenskiold.

Ὁ Διδάσκαλος μικρὰς τινος καὶ ὠραίας γαλ-
λιχῆς κοινότητος, πάσχων ἐκ νοσήματος τινὸς
τοῦ λαρυγγος, διατάχθη ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ τὸν ν'
ἀκολουθήσῃ τὴν διὰ τοῦ αἰγείου γαλακτός δι-
αιταν. Ἐκάστην λοιπὸν πρωΐαν ἢ σὺζυγὸς του
ἤμελγεν αἶγα, ἢν πρὸς τοῦτα εἶχεν ἀγοράσῃ, ὅ-
πως παρασκευάσῃ δι' αὐτὸν τὴν συνήθη καρέν
μετὰ τὸ γάλα. Ἐπειδὴ ὅμως ἡμέραν τινα ἢ γυνὴ
ἀπουσίασε χάριν τῆς οἰκογενείας τῆς, ἣτις ὤκει
κοιλὰδα τινα εἰς τὴν περίχωρον, «Ἦώρα, εἶπεν
ὁ διδάσκαλος, ὅτι εἰμαι ἐλεύθερος νὰ προμηθεύ-
ωμαι ὁ ἴδιος τὸ γάλα μου».

Ἦώραντι δὲ τὴν ἐπιούσαν ἦλθε πρὸς τὴν αἶγα,
κρατῶν τὸ πρὸς ἀμελίην δοχεῖον. Ἄλλ' ἅμα ἰ-
δὼν τὸν διδάσκαλον τὸ ζῶον ὑπεχώρησεν εἰς τὴν
γωνίαν τοῦ στάβλου, ἀντιπασσόμενον εἰς τὴν ἄ-
μελίαν. Εἰς μάτην ὁ διδάσκαλος ἐδοκίμασε νὰ
μετασπρέψῃ δεόντως τὸ σῶμα τῆς αἰγῆς· τὸ ἰ-
διότροπον ζῶον μετὰ τρία λακτίσματα τὸν ἐ-
φερεν ἀμέσως εἰς θεογονίαν. «Ἄ, διάβολε! εἶπε,
τὸ εὐρηκα! μετὰ τὴν γυναικά μου οὐδ' ἐσάλευε' τὸ
πᾶν ἄρα συνίσταται εἰς τὸ νὰ ὑποκριθῶ τὸ πρό-
σωπόν τῆς».

Ἀναβαίνει ἀμέσως εἰς τὸ δωματίον του, πε-
ριβάλλει τὸ σῶμά του μετὰ τὸ ποδῆρας φόρεμα,
τοὺς ὄμους μετὰ τὸ σάλιον, καὶ τὴν κεφαλὴν με-
τὰ τὸν κεφαλόδεσμον τῆς γυναικὸς του, οὕτω δ' ἐ-
σταλμένος καταβαίνει καὶ ἐπανέρχεται πρὸς τὸ
ζῶον. Ὅτι προεῖδε, τοῦτο καὶ συνέβη. Ἡ αἶξ,
ἀπατηθεῖσα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, παρέδωκεν ἐαυ-
τὴν πρὸς ἀμελίαν, ὅπως συνήθως καὶ ἀνευ ἀν-
τιστάσεως. Μετ' ὃ ὁ διδάσκαλος εἰσῆλθεν εἰς τὸ
σχολεῖον κρατῶν ἀχνίζοντα ἀκόμη τὸν κῆλον
τοῦ γαλακτός.

Αἶφνης ἡ θύρα ἀνοίγει, καὶ εἰσέρχεται τις· ὁ
πρωτοβάθμιος ἐπιθεωρητὴς, ὅστις παρατηρεῖ αὐ-
τὸν μετ' ἐκπλήξεως εὐνοήτου. Ἐδέησε νὰ δοθῇ
ἢ ἐξήγησις τοῦ πράγματος. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐγέ-
λασε πολὺ, ὁ διδάσκαλος κατὰ ὀλιγωτέραν, καὶ
οὕτως ἔλαβε πέρας ἡ ἱστορία.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ἘΒΔΟΜΑΔΑ

Διάσημος τις ἱατρός συνίστα τὴν ἐξῆς συντα-
γὴν περὶ τῆς χρήσεως τῶν ἀγγουριῶν (σιλιῶν).
«Καθάρισον τὰ ἀγγουρίον, κόψε το εἰς λεπτὰ λε-
πτὰ τεμαχία, ἐπίθεσον ἄλας, ἔλαιον καὶ ὄξος,
ἔπειτα ῥίψε. τὸ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον». Ἡ
αὐστέρᾳ τήρησις τῆς συνταγῆς ταύτης προλαμ-
βάνει πολλὰς ἀσθενείας, πρὸ πάντων κατὰ τοὺς
θερινούς μῆνας.